Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 10. septembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 1999/13/ES — Príloha II B — Znečistenie ovzdušia — Prchavé organické zlúčeniny — Obmedzenie emisií — Používanie organických rozpúšťadiel pri určitých činnostiach a v určitých zariadeniach — Povinnosti týkajúce sa existujúcich zariadení — Predĺženie lehoty“

Vo veci C-81/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Holandsko) z 12. februára 2014 a doručený Súdnemu dvoru 17. februára 2014, ktorý súvisí s konaním:

Nannoka Vulcanus Industries BV

proti

College van gedeputeerde staten van Gelderland,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory T. von Danwitz, sudcovia C. Vajda, A. Rosas (spravodajca), E. Juhász a D. Šváby,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. februára 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Nannoka Vulcanus Industries BV, v zastúpení: M. Baneke, advocaat,

— holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman, B. Koopman a C. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,

— Európska komisia, v zastúpení: E. Manhaeve a S. Petrova, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 12. marca 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: holandčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu prílohy II B smernice Rady 1999/13/ES z 11. marca 1999 o obmedzení emisií prchavých organických zlúčenín unikajúcich pri používaní organických rozpúšťadiel pri určitých činnostiach a v určitých zariadeniach (Ú. v. ES L 85, s. 1; Mim. vyd. 15/004, s. 118, a korigendum Ú. v. EÚ L 323, s. 59).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Nannoka Vulcanus Industries BV (ďalej len „Nannoka“) a College van gedeputeerde staten van Gelderland (Predsedníctvo vlády provincie Gelderland, ďalej len „College“) vo veci opatrenia s hrozbou pokuty prijatého uvedeným orgánom voči spoločnosti Nannoka z dôvodu porušenia holandskej právnej úpravy preberajúcej smernicu 1999/13.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 5 až 9 smernice 1999/13 stanovujú:

„(5) keďže používanie organických rozpúšťadiel pri určitých činnostiach a v určitých zariadeniach vedie pre ich vlastnostiam k úniku emisií organických zlúčenín do ovzdušia, čo môže byť škodlivé pre zdravie obyvateľstva a/alebo prispieva miestnemu alebo hranice presahujúcemu vzniku fotochemických oxidantov v hraničnej vrstve troposféry, ktoré poškodzujú prírodné zdroje, ktoré majú nesmierny environmentálny aj hospodársky význam a za určitých expozičných podmienok majú škodlivé účinky na zdravie obyvateľstva,

(6) keďže značný výskyt vysokých koncentrácii troposferického ozónu v posledných rokoch vyvolal značný záujem o to, aký majú takéto vysoké koncentrácie vplyv na zdravie obyvateľstva a životné prostredie,

(7) keďže sa preto vyžaduje preventívna činnosť na ochranu zdravia obyvateľstva a životného prostredia pred následkami obzvlášť škodlivých emisií z používania organických rozpúšťadiel a na zaručenie práva občanov na čisté a zdravé životné prostredie,

(8) keďže emisiám organických zlúčenín je možné predchádzať alebo ich znížiť pri mnohých činnostiach alebo v mnohých zariadeniach, pretože sú alebo v nasledujúcich rokoch budú k dispozícii ich potenciálne menej škodlivé náhrady; keďže v prípadoch, kde nie sú k dispozícii vhodné náhrady, bolo by potrebné prijať iné technické opatrenia na také zníženie emisií do životného prostredia, ktoré je realizovateľné z ekonomického aj technického hľadiska,

(9) keďže by bolo potrebné znížiť používanie organických rozpúšťadiel a emisií organických zlúčenín, ktoré majú najzávažnejšie vplyvy na zdravie obyvateľstva natoľko, nakoľko je to len z technického hľadiska možné“.

4 Odôvodnenia 14 a 15 uvedenej smernice uvádzajú:

„(14) keďže vysoká úroveň ochrany životného prostredia si vyžaduje stanovenie a dosiahnutie emisných limitov na organické zlúčeniny a primerané prevádzkové podmienky, v súlade s princípom najlepších dostupných techník, na určité zariadenia a činnosti v spoločenstve, pri ktorých sa používajú organické zlúčeniny;

(15) keďže v niektorých prípadoch môžu členské štáty udeliť prevádzkovateľom výnimku, aby nemuseli spĺňať hodnoty emisných limitov, pretože iné opatrenia, napríklad používanie výrobkov alebo techník s nízkym obsahom alebo bez obsahu rozpúšťadiel, poskytujú alternatívny spôsob dosiahnutia rovnakého zníženia emisií“.

5 Podľa článku 1 smernice 1999/13 je účelom tejto smernice predchádzať alebo znižovať priame a nepriame vplyvy emisií prchavých organických zlúčenín do životného prostredia, najmä do ovzdušia a potenciálne riziká pre zdravie obyvateľstva tým, že sa poskytnú opatrenia a postupy, ktoré sa majú realizovať pri činnostiach definovaných v prílohe I tejto smernice, pokiaľ sú vykonávané nad prahovými hodnotami spotreby rozpúšťadiel, ktoré sú uvedené v jej prílohe II A.

6 Článok 2 bod 1 uvedenej smernice definuje „zariadenie“ na účely tejto smernice ako stacionárnu technickú jednotku, v ktorej sa vykonáva jedna alebo viacero činností spadajúcich do pôsobnosti, ktorá je definovaná v článku 1 tej istej smernice a všetky ostatné priamo pridružené činnosti, ktoré majú technický súvis s činnosťami vykonávanými na danom mieste a ktoré by mohli mať vplyv na emisie.

7 Článok 3 smernice 1999/13 stanovuje:

„Členské štáty prijmú potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že:

1. všetky nové zariadenia budú v súlade s článkami 5, 8 a 9,

…“

8 Článok 4 uvedenej smernice stanovuje:

„Členské štáty prijmú bez toho, aby bola dotknutá smernica [Rady] 96/61/ES [z 24. septembra 1996 o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia (Ú. v. ES L 257, s. 26; Mim. vyd. 15/003, s. 80)], potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že:

1. existujúce zariadenia budú v súlade s článkami 5, 8 a 9 najneskôr 31. októbra 2007,

…

3. tie zariadenia, ktoré potrebujú získať povolenie alebo byť zaregistrované ako používatelia schémy znižovania emisií prílohy II B, oznámia túto skutočnosť príslušnému orgánu najneskôr do 31. októbra 2005;

…“

9 Podľa článku 5 ods. 2 smernice 1999/13:

„Všetky zariadenia musia spĺňať:

a) buď hodnoty emisných limitov v odpadových plynoch a hodnoty fugitívnych emisií alebo hodnoty celkového emisného limitu a ďalšie požiadavky ustanovené v prílohe II A;

alebo

b) požiadavky plánu na znižovanie emisií, ktoré sú špecifikované v prílohe II B.“

10 V článku 9 ods. 1 smernice 1999/13 sa uvádza:

„Príslušnému orgánu je potrebné preukázať splnenie:

…

— požiadaviek schémy znižovania emisií, ktorá je špecifikovaná v prílohe II B,

…“

11 Článok 15 ods. 1 prvý pododsek smernice 1999/13 stanovuje:

„Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou najneskôr do 1. apríla 2001. Bezodkladne o nich budú informovať Komisiu.“

12 Príloha II B smernice 1999/13 s názvom „Schéma znižovania emisií“ uvádza:

„1. Princípy

Účelom schémy znižovania emisií je povoliť prevádzkovateľovi možnosť dosiahnuť inými spôsobmi také zníženie emisií, ktoré by bolo rovnaké ako zníženie emisií dosiahnuté, ak by sa použili hodnoty emisných limitov. Za týmto účelom môže prevádzkovateľ použiť akúkoľvek schému znižovania emisií vypracovanú špeciálne na jeho zariadenie za predpokladu, že nakoniec dosiahne rovnaké zníženie emisií. Členské štáty musia v súlade s článkom 11 tejto smernice hlásiť Komisii pokrok pri dosahovaní rovnakého zníženia emisií vrátane skúseností s uplatňovaním plánu na znižovanie emisií.

2. Prax

V prípade aplikovania náterov, lakov, lepidiel alebo tlačiarenských farieb je možné použiť nasledujúcu schému. Ak nasledujúca metóda nie je vhodná, príslušný orgán môže prevádzkovateľovi povoliť, aby použil akúkoľvek inú alternatívnu výnimočnú schému, o ktorej je presvedčený, že spĺňa vyššie uvedené princípy. Návrh schémy zohľadňuje tieto skutočnosti:

i) ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú, prevádzkovateľovi musí byť poskytnutá dlhšia lehota na realizáciu jeho plánov znižovania emisií;

ii) referenčný bod na znižovanie emisií musí podľa možnosti čo najviac korešpondovať s množstvom emisií, ktoré by boli emitované, ak by neboli podniknuté žiadne kroky na zníženie emisií.

Nasledujúca schéma sa použije na zariadenia, u ktorých je možné predpokladať a použiť konštantný tuhý obsah produktu [konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku – *neoficiálny preklad*] na definíciu referenčného bodu znižovania emisií:

i) prevádzkovateľ musí predložiť plán znižovania emisií, ktorý obsahuje konkrétne zníženia priemerného obsahu rozpúšťadiel v celkovom vstupe a/alebo zvýšenie efektívnosti pri používaní tuhých látok na dosiahnutie zníženia celkových emisií zo zariadenia na stanovenú percentuálnu hodnotu z referenčného ročného množstva emisií a ktorý je načasovaný tak, aby dosiahol cieľové množstvo emisií. Musí sa to vykonať v nasledujúcom časovom rámci:

Lehota		Maximálne povolené celkové ročné množstvo emisií
Nové zariadenia	Existujúce zariadenia	
do 31. 10. 2001	do 31. 10. 2005	Cieľové množstvo emisií x 1.5
do 31. 10. 2004	do 31. 10. 2007	Cieľové množstvo emisií

ii) Ročné referenčné množstvo emisií sa vypočíta takto:

a) Presne sa určí celková hmotnosť tuhých látok v množstve náteru a/alebo tlačiarenskej farby, laku alebo lepidla spotrebovaného za rok. Tuhé látky sú všetky materiály v náteroch, tlačiarenských farbách, lakoch a lepidlách, ktoré sa stávajú tuhými po odparení sa vody alebo prchavých organických zlúčenín.

…“

13 Smernica 1999/13 bola s účinnosťou od 7. januára 2014 zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2010/75/EÚ z 24. novembra 2010 o priemyselných emisiách (integrovaná prevencia a kontrola znečisťovania životného prostredia) (Ú. v. EÚ L 334, s. 17).

14 Z odôvodnenia 1 smernice 2010/75 vyplýva, že sa ňou prepracovalo sedem smerníc, vrátane smernice 1999/13.

15 V zmysle článku 59 ods. 1 prvého pododseku smernice 2010/75:

„Členské štáty prijmú potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby každé zariadenie spĺňalo tieto podmienky:

a) emisie prchavých organických zlúčenín zo zariadení neprekročia emisné limity v odpadových plynoch a sú dodržané limitné hodnoty fugitívnych emisií alebo limitné hodnoty celkových emisií a ďalšie požiadavky ustanovené v prílohe VII časti 2 a 3;

b) požiadavky schémy znižovania emisií, ktoré sú stanovené v prílohe VII časť 5, pokiaľ sa dosiahne rovnocenné zníženie emisií v porovnaní s tým, ktoré bolo dosiahnuté v prípade uplatňovania emisných limitov uvedených v písmene a).“

16 V článku 80 ods. 1 smernice 2010/75 sa ustanovuje, že:

„Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s… prílohou VII,… časť 5 bod 1… do 7. januára 2013.

Tieto opatrenia uplatňujú od toho istého dátum.

…“

17 V článku 81 ods. 1 uvedenej smernice sa stanovuje:

„Smernice… 1999/13…, zmenené a doplnené aktmi uvedenými v prílohe IX časť A, sa zrušujú s účinnosťou od 7. januára 2014 bez toho, aby tým boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa lehôt na transpozíciu do vnútroštátneho práva a uplatňovanie smerníc, ktoré sú uvedené v prílohe IX časť B.“

18 Časť 5 s názvom „Schéma znižovania emisií“ prílohy VII smernice 2010/75, ktorá je nazvaná „Technické ustanovenia pre zariadenia a činnosti používajúce organické rozpúšťadlá“ má toto znenie:

„1. Prevádzkovateľ môže použiť akúkoľvek schému znižovania emisií určenú osobitne pre jeho zariadenie.

2. V prípade aplikovania náterov, lakov, lepidiel alebo tlačiarenských farieb možno použiť nasledujúcu schému. Ak nasledujúca metóda nie je vhodná, príslušný orgán môže prevádzkovateľovi povoliť, aby použil akúkoľvek inú alternatívnu schému, ktorou sa dosiahne rovnaké zníženie emisií ako v prípade použitia limitných hodnôt emisií častí 2 a 3. Návrh schémy musí zohľadniť tieto skutočnosti:

   a) ak sú náhrady s nízkym alebo nulovým obsahom rozpúšťadiel ešte v štádiu vývoja, prevádzkovateľovi sa poskytne predĺžená lehota na realizáciu jeho plánov znižovania emisií,

   b) referenčný bod na znižovanie emisií by mal podľa možnosti čo najviac korešpondovať s množstvom emisií, ktoré by boli emitované, ak by neboli podniknuté žiadne kroky na zníženie emisií.

3. Nasledujúca schéma sa použije na zariadenia, pri ktorých možno predpokladať konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku.

   a) ročné referenčné množstvo emisií sa vypočíta takto:

      i) určí sa celková hmotnosť sušiny v množstve náterovej látky a/alebo tlačiarenskej farby, laku alebo lepidle spotrebovanom za rok. Sušinou sú všetky látky v náterových látkach, tlačiarenských farbách, lakoch a lepidlách, ktoré sa stávajú tuhými po odparení vody alebo prchavých organických zlúčenín;

      ii) referenčné ročné množstvo emisií sa vypočíta tak, že sa vynásobí hmotnosť určená v bode i) príslušným faktorom z ďalej uvedenej tabuľky. Príslušné orgány môžu tieto faktory pre jednotlivé zariadenia upraviť tak, aby odzrkadľovali preukázané zvýšenie efektívnosti vo využití sušiny.

…“

Holandské právo

19 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že článok 4 ods. 1 a článok 5 ods. 2 smernice 1999/13 boli prebraté do holandského práva prostredníctvom článku 3 ods. 1 a článku 5 písm. a) nariadenia o rozpúšťadlách, ktorým sa preberá smernica 1999/13 (Oplosmiddelenbesluit omzetting EG-VOS-richtlijn milieubeheer, Stb. 2001, č. 161, ďalej len „nariadenie o rozpúšťadlách“).

20 Tieto ustanovenia nariadenia o rozpúšťadlách ukladali dotknutým podnikom povinnosť prijať potrebné opatrenia na to, aby ich zariadenia najneskôr do 31. októbra 2007 spĺňali hodnoty emisných limitov upravených v prílohe II A tohto nariadenia alebo požiadavky vyplývajúce zo schémy znižovania emisií prchavých organických zlúčenín (ďalej len „schéma znižovania emisií“) konkretizovanej v prílohe II B uvedeného nariadenia. Obsah tejto poslednej uvedenej prílohy je zhodný s obsahom prílohy II B smernice 1999/13.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

21 Spoločnosť Nannoka prevádzkuje zariadenie na nanášanie náterov a lakovanie.

22 Rozhodnutím zo 7. októbra 2010 prijalo College voči spoločnosti Nannoka opatrenie s hrozbou pokuty z dôvodu porušenia ustanovenia článku 3 ods. 1 v spojení s článkom 5 písm. a) nariadenia o rozpúšťadlách.

23 Rozhodnutím z 13. júla 2011 zamietlo College správnu sťažnosť, ktorú Nannoka podala proti jeho rozhodnutiu zo 7. októbra 2010.

24 Rozsudkom z 3. mája 2012 Rechtbank Arnhem (súd v Arnheme) zamietol žalobu, ktorú podala Nannoka proti rozhodnutiu College z 13. júla 2011.

25 Nannoka sa proti tomuto rozsudku odvolala na Raad van State (Štátna rada).

26 Tento vnútroštátny súd uvádza, že skutočnosť, že rozhodnutie College zo 7. októbra 2010 bolo zrušené 7. marca 2013, nemá za následok stratu záujmu spoločnosti Nannoka na tom, aby sa vo veci, o ktorej koná vnútroštátny súd v odvolacom konaní, meritórne rozhodlo. Táto spoločnosť totiž presvedčivo preukázala, že v dôsledku zrušeného rozhodnutia skutočne utrpela škodu, pretože jej toto rozhodnutie uložilo povinnosť poveriť výkonom časti svojej činnosti inú spoločnosť.

27 Podľa vnútroštátneho súdu je nesporné, že Nannoka si k 31. októbru 2007 nesplnila limitné hodnoty emisií stanovené v prílohe II A nariadenia o rozpúšťadlách.

28 Nannoka však pred vnútroštátnym súdom tvrdí, že spĺňala požiadavky vyplývajúce zo schémy znižovania emisií uvedenej v prílohe II B predmetného nariadenia, pretože podľa jej názoru jej táto príloha poskytovala dlhšiu lehotu po 31. októbri 2007 na realizáciu jej vlastnej schémy znižovania emisií.

29 Nannoka totiž zastáva názor, že príloha II B smernice 1999/13 stanovuje, že prevádzkovateľovi musí byť poskytnutá dlhšia lehota na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú. Nannoka sa domnieva, že tak to bolo aj v prípade v konaní vo veci samej.

30 V konaní pred vnútroštátnym súdom je medzi účastníkmi konania nesporné, že Nannoka listom z 27. októbra 2005 príslušným vnútroštátnym orgánom oznámila svoj zámer použiť schému znižovania emisií. Okrem toho nie je sporné, že Nannoka zaviedla takúto schému znižovania emisií. Podľa vnútroštátneho súdu jej však táto schéma znižovania emisií neumožnila do 31. októbra 2007 dosiahnuť „cieľové množstvo emisií“ stanovené v prílohe II B bode 2 druhom pododseku smernice 1999/13.

31 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že príloha II B smernice 1999/13 neukladá povinnosť prijať schému znižovania emisií, ktorá má vychádzať z jednotného modelu, ale upravuje zásady, údaje a požiadavky, ktoré v súlade s článkom 5 ods. 2 tejto smernice musí prevádzkovateľ spĺňať, ak zavádza vlastnú schému znižovania emisií.

32 Príloha II B smernice 1999/13 však neumožňuje jednoznačne určiť situácie, kedy možno zákonom priznať dlhšiu lehotu a ani prípustný časový rozsah takejto dlhšej lehoty.

33 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že táto príloha v súvislosti so zariadeniami, pri ktorých je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií, predpokladá uplatnenie osobitnej schémy znižovania emisií (ďalej len „štandardná schéma“). Táto príloha ďalej stanovuje harmonogram dosiahnutia takzvaných „cieľových“ emisií, ako aj spôsob výpočtu na účely definície týchto emisií.

34 Zo žiadnej skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že zariadenia spoločnosti Nannoka v konaní vo veci samej nespĺňali podmienky, ktoré sa vzťahujú na použitie tejto štandardnej schémy. Zdá sa, že v prípadoch, keď sa uplatní uvedená štandardná schéma, sa nemožno odchýliť od harmonogramu uvedeného v prílohe II B smernice 1999/13. Keďže tento harmonogram predpokladal, že cieľové množstvo emisií je potrebné dosiahnuť do 31. októbra 2007 a schéma znižovania emisií spoločnosti Nannoka zjavne nemohla k takémuto výsledku dospieť, existujú podľa vnútroštátneho súdu pochybnosti o súlade tejto schémy znižovania emisií s požiadavkami podľa prílohy II B smernice 1999/13.

35 S ohľadom na to, že uvedená príloha stanovuje, že je potrebné zohľadniť skutočnosť, že prevádzkovateľovi musí byť poskytnutá dlhšia lehota na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú, sa však vnútroštátny súd pýta, či sa aj v takom prípade, keď sa uplatní štandardná schéma, možno odchýliť od harmonogramu, ktorý je jej súčasťou.

36 Vnútroštátny súd tak zvažuje dva možné výklady prílohy II B smernice 1999/13. Podľa prvého výkladu možno dlhšiu lehotu poskytnúť len v tom prípade, ak štandardná schéma nie je v predmetnej situácii vhodná a z tohto dôvodu sa zavedie iný typ schémy znižovania emisií. Podľa druhého výkladu aj vtedy, keď sa uplatní štandardná schéma, možno poskytnúť dlhšiu lehotu odchylne od harmonogramu stanoveného v tejto schéme.

37 V prípade, ak sa Súdny dvor prikloní k tomuto druhému výkladu, vnútroštátny súd sa pýta tiež na podmienky, ktoré musí splniť prevádzkovateľ na to, aby sa mu mohla poskytnúť dlhšia lehota, a na rozsah, ktorý takéto predĺženie môže predstavovať. Príloha II B smernice 1999/13 totiž napríklad nespresňuje, či predĺženie lehoty podlieha povoleniu príslušných orgánov alebo či môže nastať zo zákona. V tejto prílohe sa ďalej neuvádza, do akej miery musí byť vývoj náhrad, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, konkrétny, a ani aké štádium musel tento vývoj dosiahnuť na to, aby bolo možné poskytnúť dlhšiu lehotu. Navyše nespresňuje ani kritériá, na základe ktorých sa má stanoviť rozsah predĺženia.

38 Za týchto podmienok Raad van State rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Vyplýva z prílohy II B smernice [1999/13], že prevádzkovateľovi zariadení, pri ktorých je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií, treba na rozdiel od harmonogramu stanoveného v tejto prílohe poskytnúť dlhšiu lehotu na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej rozpúšťadiel alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú?

[V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:]

2. Je poskytnutie dlhšej lehoty na realizáciu schémy znižovania emisií v zmysle prílohy II B smernice [1999/13] podmienené určitým konaním prevádzkovateľa dotknutého zariadenia alebo povolením príslušného orgánu?

3. Na základe akých kritérií možno stanoviť rozsah dlhšej lehoty v zmysle prílohy II B smernice [1999/13]?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

39 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či sa má príloha II B smernice 1999/13 vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty, ktoré stanovuje vo svojom bode 2 prvom pododseku písm. i) možno priznať prevádzkovateľovi „zariadenia“ v zmysle článku 2 bodu 1 uvedenej smernice na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, sa ešte stále len vyvíjajú, hoci v prípade takéhoto zariadenia je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií.

40 Podľa článku 5 ods. 2 smernice 1999/13 musia všetky zariadenia, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, spĺňať buď hodnoty emisných limitov prchavých organických zlúčenín uvedených v prílohe II A uvedenej smernice alebo požiadavky schémy na znižovanie emisií špecifikované v jej prílohe II B.

41 V súlade s prílohou II B bodom 1 tejto smernice musí schéma znižovania emisií prevádzkovateľovi poskytnúť možnosť dosiahnuť inými spôsobmi ako použitím týchto hodnôt emisných limitov také zníženie emisií, ktoré by bolo rovnaké ako v prípade použitia týchto hodnôt. Tak ako zdôraznila generálna advokátka v bode 14 svojich návrhov, schéma znižovania emisií spočíva na používaní náhrad a postupov s menším množstvom rozpúšťadiel.

42 Z prílohy II B bodu 2 prvého pododseku smernice 1999/13 vyplýva, že v prípade aplikovania náterov, lakov, lepidiel alebo tlačiarenských farieb je možné použiť určenú schému uvedenú v bode 2 druhom pododseku tejto prílohy, konkrétne štandardnú schému. Podľa posledného uvedeného ustanovenia sa táto schéma použije na zariadenia, pri ktorých je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií. Bod 2 prvý pododsek uvedenej prílohy spresňuje, že ak táto metóda nie je vhodná, príslušný orgán môže prevádzkovateľovi povoliť, aby použil akúkoľvek inú metódu, o ktorej je presvedčený, že spĺňa princípy uvedené v bode 1 tejto prílohy.

43 V konaní vo veci samej z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že zo žiadnej skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že zariadenia spoločnosti Nannoka nespĺňali podmienky vyžadované pre uplatnenie štandardnej schémy.

44 Keďže príloha II B bod 2 prvý pododsek písm. i) smernice 1999/13 stanovuje, že dlhšia lehota sa musí dotknutému prevádzkovateľovi poskytnúť na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá stále ešte vyvíjajú, je potrebné určiť, či takúto dlhšiu lehotu možno poskytnúť nezávisle od schémy znižovania emisií použiteľnej na zariadenia tohto prevádzkovateľa, alebo či možno takéto predĺženie lehoty priznať len v prípade realizácie inej ako štandardnej schémy znižovania emisií.

45 V tomto ohľade je na úvod potrebné konštatovať, že zo znenia uvedenej prílohy nemožno vyvodiť jasnú odpoveď na túto otázku.

46 Aj keď sa zdá, že z prílohy II B bodu 2 prvého pododseku písm. i) smernice 1999/13 vyplýva, že prevádzkovateľovi musí byť poskytnutá dlhšia lehota na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú, zo sledu troch viet v tomto prvom pododseku uvedeného bodu 2 nie je možné zistiť, či sa dlhšia lehota musí poskytnúť aj v osobitnom prípade, keď tento prevádzkovateľ uplatňuje štandardnú schému.

47 Treba totiž konštatovať, že aj keď sa vo francúzskom znení smernice 1999/13 výraz „à cet effet“, ktorým sa začína tretia veta bodu 2 prílohy II B smernice 1999/13, zrejme na prvý pohľad vzťahuje len na prípad použitia „akejkoľvek inej schémy [ako štandardnej schémy]“ uvedený v predchádzajúcej vete tohto bodu, nemožno sa k tomuto výkladu bezvýhradne prikloniť vzhľadom na iné jazykové znenia smernice 1999/13, akými sú nemecké, anglické a holandské znenie, v ktorých sa nepoužíva porovnateľný výraz k „à cet effet“. V týchto zneniach by túto tretiu vetu bolo možné vykladať aj všeobecným spôsobom tak, že sa vzťahuje na akúkoľvek schému znižovania emisií vrátane štandardnej schémy.

48 V tejto súvislosti holandská vláda tvrdí, že nezávisle od schémy znižovania emisií použitej dotknutým prevádzkovateľom mu lehotu nemožno predĺžiť viac ako do 31. októbra 2007, pretože do tohto dátumu musia emisie existujúcich zariadení spĺňať v súlade s článkom 4 bodom 1 smernice 1999/13 a prílohou II B bodom 2 druhým pododsekom písm. i) tejto smernice požiadavky článku 5 tejto smernice, konkrétne hodnoty uvedené v jej prílohe II A alebo schému znižovania emisií opísanú v jej prílohe II B.

49 Tento názor však nemožno prijať.

50 Možnosť výslovne upravená v prílohe II B bode 2 prvom pododseku písm. i) smernice 1999/13 poskytnúť prevádzkovateľovi dlhšiu lehotu na realizáciu jeho schémy znižovania emisií si totiž nevyhnutne vyžaduje, že bude možné predĺžiť všetky lehoty uvedené v tejto smernici, najmä lehotu, ktorá v prípade existujúcich zariadení uplynie 31. októbra 2007. Ako zdôraznila generálna advokátka v bode 22 svojich návrhov, postoj holandskej vlády by prílohe II B bodu 2 prvému pododseku písm. i) uvedenej smernice odňal jej regulačný charakter a zredukoval by toto ustanovenie len na vysvetlenie stanovenia dotknutej lehoty.

51 Napokon je potrebné zdôrazniť, že v roku 2010 pri prijímaní smernice 2010/75 normotvorca Únie prevzal do prílohy VII časti 5 bodu 2 písm. a) tejto smernice v zhodnom znení s prílohou II B bodom 2 prvým pododsekom písm. i) smernice 1999/13 možnosť poskytnúť prevádzkovateľovi dlhšiu lehotu na realizáciu jeho schémy znižovania emisií. Ako podčiarkla generálna advokátka v bode 32 svojich návrhov, nič nenasvedčuje tomu, že dotknuté ustanovenie smernice 1999/13 malo byť v rámci jeho zapracovania do smernice 2010/75 zmenené. Normotvorca teda vychádzal z predpokladu, že do úvahy prichádzalo poskytnutie dlhšej lehoty aj po 31. októbri 2007.

52 Komisia za seba uvádza, že príloha II B bod 2 druhý pododsek smernice 1999/13 obsahuje osobitné pravidlo, ktoré sa vzťahuje na zariadenia, v ktorých sa používa výrobok s konštantným obsahom neprchavých látok, ktoré má prednosť pred ustanovením upravujúcim predĺženie lehoty. Komisia zastáva názor, že predĺžiť lehotu je možné len v prípade zariadení, v ktorých sa používa výrobok, ktorý nemá konštantný obsah neprchavých látok.

53 Aj keď je v tomto ohľade pravda, že podľa prílohy II B bodu 2 druhého pododseku smernice 1999/13 sa stanovená schéma znižovania emisií, konkrétne štandardná schéma, použije na zariadenia, pri ktorých je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií, táto schéma nie je osobitným pravidlom, ktoré by vylučovalo poskytnutie dlhšej lehoty prevádzkovateľom takýchto zariadení.

54 Je totiž potrebné zdôrazniť, že v prílohe II B bode 2 prvom pododseku smernice 1999/13 sa uvádza, že v prípade aplikovania náterov, lakov, lepidiel alebo tlačiarenských farieb „je možné“ použiť štandardnú schému a že v prípade, ak táto schéma nie je vhodná, príslušný orgán „môže“ prevádzkovateľovi povoliť, aby použil akúkoľvek inú metódu, o ktorej je presvedčený, že spĺňa princípy uvedené v prílohe II B bode 1 tejto smernice. Treba konštatovať, že žiadna skutočnosť uvedená v tomto ustanovení neumožňuje v prípade, ak štandardná schéma nie je vhodná, vylúčiť použitie inej metódy na zariadenia, pri ktorých je možné predpokladať konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku. Teda rovnako, ako sa štandardná schéma nemusí použiť na takéto zariadenia, možno v ich prípade poskytnúť dlhšiu lehotu, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú.

55 Okrem toho možnosť poskytnúť dlhšiu lehotu, čo sa týka všetkých typov zariadení, bez ohľadu na uplatnenú schému znižovania emisií potvrdzuje aj *ratio legis*, na ktorom sú založené ustanovenia smernice 1999/13 týkajúce sa predĺženia lehoty a zariadení s konštantným obsahom neprchavých látok vo výrobku.

56 Na jednej strane, ako zdôraznila generálna advokátka v bode 36 svojich návrhov, je poskytnutie dlhšej lehoty vyjadrením zásady proporcionality. S ohľadom na túto zásadu sa totiž zdá neprimerané uložiť prevádzkovateľom zariadenia povinnosť uskutočniť investície na účely zníženia emisií prchavých organických zlúčenín do určitého dátumu, ak sa týmto emisiám možno vyhnúť alebo ich v podstatnej miere znížiť v blízkej budúcnosti s vynaložením menších nákladov, a to ihneď, ako sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá a ktoré sa ešte stále len vyvíjajú, stanú dostupnými. Na druhej strane, tak ako vyplýva z odôvodnenia 8 smernice 1999/13, táto smernica vychádza z úvahy, že emisiám prchavých organických zlúčenín možno predchádzať alebo ich znížiť prostredníctvom existujúcich alebo v nasledujúcich rokoch dostupných menej škodlivých náhrad. Ak sa totiž podnik vďaka náhradám môže vyhnúť zaťažujúcim opatreniam na zníženie emisií, bude pravdepodobne ochotný vyvíjať takéto produkty alebo podporovať ich vývoj. Okrem toho, keďže náhrady obsahujúce menej alebo žiadne rozpúšťadlá môžu nad rámec dotknutých zariadení prispieť k obmedzeniu emisií organických prchavých zlúčenín v ovzduší, ich vývoj môže odôvodňovať dlhšiu prechodnú lehotu.

57 Čo sa týka zariadení, v ktorých sa používa výrobok s konštantným obsahom neprchavých látok, z prílohy II B bodu 2 druhého pododseku smernice 1999/13 vyplýva, že tento obsah možno použiť „na definíciu referenčného bodu znižovania emisií“. Ako dotknutí účastníci vysvetlili na pojednávaní, prítomnosť konštantného obsahu neprchavých látok vo výrobku umožňuje identifikovať metódu stanovenia emisných cieľov pre dotknuté zariadenia, teda metódu, ktorú dotknutý prevádzkovateľ nemôže uplatniť bez toho, aby používal produkt s takýmto konštantným obsahom. Okrem toho zo žiadneho ustanovenia tejto prílohy nevyplýva, že cieľom sledovaným zavedením kritéria týkajúceho sa prítomnosti konštantného obsahu neprchavých látok vo výrobku by bolo vylúčiť poskytnutie dlhšej lehoty prevádzkovateľovi zariadenia, v ktorom sa používa produkt s konštantným obsahom.

58 Uvedené kritérium teda zjavne vôbec nesúvisí s *ratio legis*, na ktorom sú založené ustanovenia smernice 1999/13 upravujúce možnosť poskytnúť dlhšiu lehotu v prípade, keď sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, ešte stále len vyvíjajú. V súvislosti s touto možnosťou preto nie je odôvodnené rozlišovať medzi zariadeniami, v ktorých sa používa výrobok s konštantným obsahom neprchavých látok, a ostatnými zariadeniami, keďže takéto rozlišovanie nemožno jasne vyvodiť ani zo znenia prílohy II B bodu 2 prvého pododseku písm. i) tejto smernice.

59 Je pravda, že na pojednávaní Komisia tvrdila, že pri prijímaní smernice 1999/13 už existovalo veľké množstvo náhrad za výrobky s konštantným obsahom neprchavých látok. Podľa Komisie normotvorca Únie zohľadnil túto skutočnosť a treba to teda chápať tak, že keď v prílohe II B bode 2 druhom pododseku písm. i) tejto smernice stanovil lehoty, ktoré sa uplatnia na štandardnú schému, mal v úmysle vylúčiť akúkoľvek možnosť poskytnúť dlhšiu lehotu, pokiaľ ide o zariadenia, v prípade ktorých možno predpokladať konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku.

60 Ani ustanovenia smernice 1999/13, ani prípravné dokumenty k tejto smernici neumožňujú dať za pravdu záverom Komisie.

61 V tomto ohľade treba dodať, že výklad prílohy II B smernice 1999/13 v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa v prípade, ak sa náhrady obsahujúce menej alebo žiadne rozpúšťadlá ešte stále len vyvíjajú, poskytla dlhšia lehota prevádzkovateľovi zariadenia, pri ktorých je možné predpokladať konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku, by v každom prípade odporoval zásade právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby právna úprava Únie umožnila dotknutým osobám s istotou poznať rozsah povinností, ktoré im stanovuje, a tieto osoby musia mať možnosť jednoznačne poznať svoje povinnosti a podľa toho konať (pozri v tomto zmysle rozsudky BGL, C-78/01, EU:C:2003:490, bod 71, ako aj ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i., C-201/09 P a C-216/09 P, ECLI:EU:C:2011:190, bod 68).

62 Keďže takýto výklad nemožno jednoznačne vyvodiť zo znenia prílohy II B smernice 1999/13 a zjavne ho nemožno prijať ani s ohľadom na *ratio legis*, na ktorom spočívajú ustanovenia bodu 2 prvého pododseku písm. i) tejto prílohy týkajúce sa predĺženia lehoty, ani s ohľadom na štruktúru uvedenej prílohy, bráni zásada právnej istoty tomu, aby sa na základe tejto prílohy uprela podniku, akým je Nannoka, možnosť využiť takéto predĺženie lehoty.

63 Je preto potrebné konštatovať, že dlhšiu lehotu možno poskytnúť nezávisle od schémy znižovania emisií použiteľnej na dotknuté zariadenie, ak sa náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, stále ešte len vyvíjajú.

64 S ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na prvú prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že príloha II B smernice 1999/13 sa má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty, ktorú príloha stanovuje vo svojom bode 2 prvom pododseku písm. i), možno priznať prevádzkovateľovi „zariadenia“ v zmysle článku 2 bodu 1 uvedenej smernice na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, sa ešte stále len vyvíjajú, hoci v prípade takéhoto zariadenia je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií.

O druhej a tretej prejudiciálnej otázke

65 Svojou druhou a treťou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd snaží v podstate zistiť na jednej strane, či sa príloha II B bod 2 prvý pododsek písm. i) smernice 1999/13 má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty na realizáciu schémy znižovania emisií je podmienené určitým konaním prevádzkovateľa dotknutého zariadenia alebo povolením príslušného orgánu, a na druhej strane, na základe akých kritérií možno stanoviť rozsah dlhšej lehoty.

66 V tomto ohľade zo samotného znenia prílohy II B bodu 2 prvého pododseku písm. i) smernice 1999/13 vyplýva, že dlhšia lehota uvedená v tomto ustanovení musí byť „poskytnutá“. Z toho vyplýva, že k predĺženiu takejto lehoty nemôže dôjsť zo zákona a musí nevyhnutne vychádzať z rozhodnutia, ktoré vydali príslušné orgány. Okrem toho, ako zdôraznila generálna advokátka v bode 65 svojich návrhov, takéto rozhodnutie si nevyhnutne vyžaduje podanie návrhu prevádzkovateľom dotknutého zariadenia, keďže chce získať súhlas odkloniť sa od požiadaviek, ktoré by sa v prípade nepredĺženia lehoty na neho uplatňovali.

67 V tomto kontexte je potrebné vyzdvihnúť kľúčovú úlohu zverenú príslušným orgánom ustanoveniami smernice 1999/13 v rámci realizácie schémy znižovania emisií prevádzkovateľom.

68 Podľa článku 4 bodu 3 smernice 1999/13 prevádzkovatelia, ktorí chceli použiť schému znižovania emisií, boli povinní ju príslušnému orgánu oznámiť najneskôr do 31. októbra 2005. Okrem toho v súlade s článkom 9 ods. 1 tejto smernice súlad takto oznámenej schémy znižovania emisií s požiadavkami schémy znižovania emisií, ktorá je špecifikovaná v prílohe II B uvedenej smernice, musí prevádzkovateľ „preukázať príslušnému orgánu“. Napokon podľa bodu 2 prílohy II B tej istej smernice, v prípade, ak štandardná schéma nie je vhodná „príslušný orgán môže prevádzkovateľovi povoliť, aby použil akúkoľvek inú alternatívnu výnimočnú schému, o ktorej je presvedčený, že spĺňa princípy“ uvedené v bode 1 tejto prílohy.

69 Z týchto ustanovení vyplýva, že príslušný orgán v rámci rozhodovania o žiadosti prevádzkovateľa o udelenie povolenia uplatniť schému znižovania emisií disponuje mierou voľnej úvahy.

70 Uvedené platí rovnako aj v prípade poskytnutia dlhšej lehoty na realizáciu takejto schémy znižovania emisií, keďže takéto poskytnutie úzko súvisí s povolením, ktoré bolo prevádzkovateľovi udelené na účely použitia tejto schémy.

71 Dlhšiu lehotu teda možno poskytnúť len na základe povolenia príslušných orgánov na žiadosť dotknutého prevádzkovateľa.

72 V tejto súvislosti sa príloha II B bod 2 prvý pododsek písm. i) smernice 1999/13 obmedzuje na stanovenie, že v prípade, ak sa náhrady obsahujúce menej alebo žiadne rozpúšťadlá ešte stále len vyvíjajú, musí byť prevádzkovateľovi poskytnutá dlhšia lehota na realizáciu jeho schémy znižovania emisií.

73 Ako výnimka zo všeobecných ustanovení smernice 1999/13 sa predĺženie lehoty upravené v prílohe II B bode 2 prvom pododseku písm. i) tejto smernice má vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok ACI Adam a i., C-435/12, EU:C:2014:254, bod 22 a citovanú judikatúru).

74 V tomto ohľade zo samotného znenia prílohy II B bodu 2 prvého pododseku písm. i) smernice 1999/13, ktoré predpokladá len „predĺženie“ lehoty, vyplýva, že realizácia schémy znižovania emisií vychádzajúca z tejto prílohy musí byť časovo obmedzená.

75 S cieľom určiť, či sa dlhšia lehota musí poskytnúť prevádzkovateľovi na realizáciu schémy znižovania emisií a stanoviť rozsah prípadne poskytnutej dlhšej lehoty, je potrebné zohľadniť ciele sledované ustanoveniami prílohy II B smernice 1999/13 týkajúce sa predĺženia lehoty, konkrétne, ako už bolo pripomenuté v bode 56 tohto rozsudku, na jednej strane podporiť vývoj náhrad a na druhej strane zohľadniť zásadu proporcionality.

76 Ako zdôraznila generálna advokátka v bodoch 56 a 57 svojich návrhov, prináleží teda príslušným orgánom, aby v rámci voľnej úvahy, ktorá im prináleží, predovšetkým overili, či náhrady, ktoré sú spôsobilé na použitie v dotknutých zariadeniach a môžu znížiť emisie prchavých organických zlúčenín, sa skutočne vyvíjajú a či prebiehajúce práce s ohľadom na predložené dôkazy môžu dospieť k vyvinutiu takýchto produktov.

77 V rámci preskúmania proporcionality požadovaného predĺženia lehoty vo vzťahu k cieľu podporiť vývoj náhrad, je potrebné zohľadniť pomer medzi znížením emisií dosiahnuteľným prostredníctvom náhrad, ktoré sa vyvíjajú, a tiež jeho nákladmi na jednej strane a medzi dodatočnými emisiami spôsobenými poskytnutím dlhšej lehoty a nákladmi možných alternatívnych opatrení na druhej strane. Okrem toho je potrebné preveriť, či neexistuje alternatívne opatrenie, ktoré by pri nižších nákladoch mohlo viesť k porovnateľnému alebo väčšiemu zníženiu emisií a najmä či už nie sú dostupné iné náhrady.

78 Vývoj náhrady, ktorý sľubuje podstatné zníženie emisií, teda môže odôvodniť poskytnutie dlhšej lehoty dotknutému prevádzkovateľovi.

79 Čo sa týka rozsahu prípadne poskytnutej dlhšej lehoty, je potrebné konštatovať, že príloha II B smernice 1999/13, ako ani akékoľvek iné ustanovenie tejto smernice neobsahuje v tomto ohľade žiadnu zmienku.

80 Aby sa však zabránilo tomu, že ostatné ustanovenia smernice 1999/13 budú zbavené potrebného účinku, nemožno prílohu II B bod 2 prvý pododsek písm. i) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že príslušné orgány musia dotknutému prevádzkovateľovi poskytnúť dlhšiu lehotu až do momentu, keď budú náhrady dostupné, bez akéhokoľvek časového obmedzenia.

81 Z odôvodnenia 8 smernice 1999/13 v tejto súvislosti vyplýva, že poskytnutie dlhšej lehoty na základe prílohy II B bodu 2 prvého pododseku písm. i) tejto smernice prichádza do úvahy iba vtedy, ak náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, sa skutočne vyvíjajú v čase, keď sa má táto dlhšia lehota poskytnúť, a že možno predpokladať, že tieto náhrady budú dostupné „v nasledujúcich rokoch“.

82 Aj keď z tohto ustanovenia vyplýva, že lehotu možno predĺžiť o niekoľko rokov, je napriek tomu potrebné konštatovať, že jej dĺžka nesmie presiahnuť nevyhnutný čas na vývoj náhrad. Uvedené treba posúdiť s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti a predovšetkým s ohľadom na rovnováhu na jednej strane medzi rozsahom zníženia emisií, ktorý možno dosiahnuť prostredníctvom náhrad, ktoré sa vyvíjajú, a tiež nákladmi na tieto produkty a na druhej strane medzi objemom ďalších emisií, ktorý vyplynie z predĺženia lehoty, ako aj prípadnými nákladmi na alternatívne opatrenia.

83 S ohľadom na všetky vyššie uvedené konštatovania treba na druhú a tretiu prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že príloha II B bod 2 prvý pododsek písm. i) smernice 1999/13 sa má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty na realizáciu schémy znižovania emisií si vyžaduje povolenie príslušných orgánov, ktoré predpokladá predchádzajúcu žiadosť dotknutého prevádzkovateľa. S cieľom určiť, či sa dlhšia lehota musí poskytnúť prevádzkovateľovi na realizáciu schémy znižovania emisií, a stanoviť rozsah prípadne poskytnutej dlhšej lehoty prislúcha týmto príslušným orgánom, aby v rámci voľnej úvahy, ktorá im prináleží, predovšetkým overili, či sa náhrady, ktoré sú spôsobilé na použitie v dotknutých zariadeniach a ktoré môžu znížiť emisie prchavých organických zlúčenín, skutočne vyvíjajú, či prebiehajúce práce s ohľadom na predložené dôkazy môžu dospieť k vyvinutiu takýchto produktov a či neexistuje alternatívne opatrenie, ktoré by pri nižších nákladoch mohlo viesť k porovnateľnému alebo väčšiemu zníženiu emisií, a najmä či už nie sú dostupné iné náhrady. Okrem toho je potrebné zohľadniť pomer medzi znížením emisií dosiahnuteľným prostredníctvom náhrad a tiež nákladmi na tieto náhrady na jednej strane a medzi dodatočnými emisiami spôsobenými poskytnutím dlhšej lehoty a nákladmi možných alternatívnych opatrení na druhej strane. Rozsah predĺženia lehoty nesmie presiahnuť nevyhnutný čas na vývoj náhrad. Uvedené treba posúdiť s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti a predovšetkým s ohľadom na objem dodatočných emisií, ktorý vyplynie z predĺženia lehoty, a výšku prípadných nákladov na alternatívne opatrenia v porovnaní s rozsahom zníženia emisií, ktorý bude dosiahnuteľný prostredníctvom náhrad, ktoré sa vyvíjajú, a tiež s nákladmi na tieto náhrady.

O trovách

84 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Príloha II B smernice Rady 1999/13/ES z 11. marca 1999 o obmedzení emisií prchavých organických zlúčenín unikajúcich pri používaní organických rozpúšťadiel pri určitých činnostiach a v určitých zariadeniach sa má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty, ktorú príloha stanovuje vo svojom bode 2 prvom pododseku písm. i), možno priznať prevádzkovateľovi „zariadenia“ v zmysle článku 2 bodu 1 uvedenej smernice na realizáciu jeho schémy znižovania emisií, ak náhrady, ktoré obsahujú menej alebo žiadne rozpúšťadlá, sa ešte stále len vyvíjajú, hoci v prípade takéhoto zariadenia je možné predpokladať a použiť konštantný obsah neprchavých látok vo výrobku na definíciu referenčného bodu znižovania emisií.**

2. **Príloha II B bod 2 prvý pododsek písm. i) smernice 1999/13 sa má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie dlhšej lehoty na realizáciu schémy znižovania emisií prchavých organických zlúčenín si vyžaduje povolenie príslušných orgánov, ktoré predpokladá predchádzajúcu žiadosť dotknutého prevádzkovateľa. S cieľom určiť, či sa dlhšia lehota musí poskytnúť prevádzkovateľovi na realizáciu schémy znižovania emisií prchavých organických zlúčenín, a stanoviť rozsah prípadne poskytnutej dlhšej lehoty prislúcha týmto príslušným orgánom, aby v rámci voľnej úvahy, ktorá im prináleží, predovšetkým overili, či sa náhrady, ktoré sú spôsobilé na použitie v dotknutých zariadeniach a ktoré môžu znížiť emisie prchavých organických zlúčenín, skutočne vyvíjajú, či prebiehajúce práce s ohľadom na predložené dôkazy môžu dospieť k vyvinutiu takýchto produktov a či neexistuje alternatívne opatrenie, ktoré by pri nižších nákladoch mohlo viesť k porovnateľnému alebo väčšiemu zníženiu emisií, a najmä či už nie sú dostupné iné náhrady. Okrem toho je potrebné zohľadniť pomer medzi znížením emisií dosiahnuteľným prostredníctvom náhrad, ktoré sa vyvíjajú, a tiež nákladmi na tieto náhrady na jednej strane a medzi dodatočnými emisiami spôsobenými poskytnutím dlhšej lehoty a nákladmi možných alternatívnych opatrení na druhej strane. Rozsah predĺženia lehoty nesmie presiahnuť nevyhnutný čas na vývoj náhrad. Uvedené treba posúdiť s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti a predovšetkým s ohľadom na objem dodatočných emisií, ktorý vyplynie z predĺženia lehoty, a výšku prípadných nákladov na alternatívne opatrenia v porovnaní s rozsahom zníženia emisií, ktorý bude dosiahnuteľný prostredníctvom náhrad, ktoré sa vyvíjajú, a tiež s nákladmi na tieto náhrady.**

Podpisy